

1) *K. apertus* = откритъ — който е написанъ въ партитура; 2) *K. firmus* = затворенъ — който се излага по-срѣдствомъ единъ единственъ гласъ; *K. enigmaticus* = загадченъ — при който — знакъ за встѣпването на следния гласъ не е поставенъ; *K. infinitus* или *perpetuus* = безкраенъ, безспирно продължаващъ; *K. per tonos* = кржгълъ, при който всѣки гласъ при повторението взема единъ и сжщъ, повисокъ интервалъ; *K. cancricans* = рачешки, когато вториятъ гласъ започва мелодията отъ края; *K. per augmentationem*, *per diminutionem*, когато имитиращитъ гласове измѣнятъ стойността на нотитъ на мелодията, като — или ги удължаватъ, или скъсаватъ. *K. all' inverso* или *per motum contrarium*, при който става обръщане на интервалитъ. Споредъ интервалитъ, различаваме следнитъ видове К-ни: въ унисонъ, или еднозвучие — когато имитиращитъ гласове пѣятъ точно сжщитъ тонове, но влизайки следъ известна пауза; подиръ едно тактово време, цѣлъ тактъ или два и повече такта; въ октава, когато имитиращиятъ гласъ възпроизвежда мелодията въ октавно положение; въ горна или долна квинта, когато вториятъ гласъ взема мелодията на квинта по-горе или по-долу и пр.

Канонъ, гр. = правило — въ източно-православната църква — се нарича сборъ отъ много пѣснопѣния, написани въ стихотворенъ размѣръ, по опредѣлени правила и известни образци, и съставлява едно завършено цѣло. К-тъ се състои отъ 9 пѣсни, изображаващи деветтъ чинове на небесната иерархия, и на хвалебнитъ нейни пѣсни. Има два вида К-ни: пълни, състоящи се отъ 9 или 8 пѣсни, и непълни — отъ 2, 3, или 4 пѣсни. Въ своята цѣлостъ К-тъ разкрива една главна мисль — тази на празничния день, а отдѣлнитъ пѣсни третиратъ отдѣлни моменти, отдѣлни страни на празника. Има нѣколко вида К-ни: богородични, възкресни и др. Всѣка пѣсень на К-на се състои отъ нѣколко стиха, отъ които първия служи за образецъ и връзка съ следващитъ на сжщата пѣсень. Гл. Ирмосъ и тропаръ.

Кантaбилe, ит. *cantabile* = пѣвуче. — При мѣста, означени съ К., трѣбва

мелодията да се изтъква по-силно. Среща се и като заглавие на малки пиеси съ мелодиченъ, пѣвучъ характеръ.

Кантaндo, ит. *cantando* = пѣяйки, подчертавайки мелодията при изпълнението.

Кантата, ит. *cantata* — се нарича вокална композиция — предимно съ лирическо съдържание, състояща се отъ солови номера, дуети, терцети и др. и хорови части, съ инструменталенъ съпроводъ. Различаватъ се два вида К-ти: църковна и свѣтска.

Църковната К., на сюжетъ изъ живота на Христа, или на такъвъ отъ библията — чрезъ разнитъ форми дава едно сжстено настроение — винаги поддържано въ единство, като единичнитъ партии говорятъ отъ името на общността, та соловитъ ансамбли и хорветъ сж най-важната нейна съставна частъ.

Свѣтската К. има сжщо лирически характеръ и опредѣление, като сюжета ѝ е, естествено, свѣтски. И при двата вида — драматическиятъ елементъ не може да се свършено изключи, но лиричниятъ трѣбва да преобладава, защото иначе тѣ не биха се различили отъ операта. Соловата К. има сжщо лирически характеръ, вземаща видъ на една сцена. Началото на К. се отнася къмъ 1600 година — когато се появи новия стилъ — монодия съ инструменталенъ съпроводъ. Безсмъртни образци въ областта на църковната кантата е далъ И. С. Бахъ.

Кантaтилa, фр. *cantatille* — умалително отъ кантата — малки камерни кантати — за единъ гласъ, съ съпроводъ.

Кантaтрись, фр. *cantatrice*, ит. *cantatrice* = пѣвица. Французитъ наричатъ К. пѣвица отъ по-високъ рангъ — въ операта и за концертъ, докато за обикновена пѣвица иматъ думата „*chanteuse*“.

Кантеле, *kantele* — фински народенъ инструментъ, приличенъ на цембалото, съ 5 до 13 телени струни.

Кантика, лат. *canticum*, фр. *cantique* — 1) Въ католическата литургия — хвалебни пѣсни — пасажитъ отъ св. Евангелие, прилични на псалмитъ. „Евангелскитъ К-ки“ сж наредени по стиховетъ на *Magnificat*, *Benedictus Dominus Deus Israel* и